

Voorspel

Kom nu, o dromer. Treed aan. Spoedig zult u getuige zijn van zaken die zich slechts tonen aan tovenaars en aan hen die zich hebben overgegeven aan de slaap. Bestijg de wind en laat u erdoor meevoeren – want ja, hij is een snel en angstaanjagend rijdier, maar onze reis voert ons over vele, vele mijlen en de nacht is kort.

Hoger vliëgend dan de vogels ziet u de dorre streken van Xand, het zuidelijke continent, onder u voorbijtrekken, u passeert het verbijsterend reusachtige tempelpaleis van de autarch dat zich mijl na mijl uitstrekt langs de stenen grachten van Xis, die grootse stad. U onderbreekt uw reis niet, want het zijn geen sterfelijke vorsten die u vandaag bespiedt, zelfs niet de machtigste van hen allen. In plaats daarvan vliegt u over de oceaan naar Eion, het noordelijke continent, over het tijdeloze Hierosol, eens het hart van de wereld, maar nu de speelbal van bandieten en krijgsheren. Ook hier talmt u niet. U haast zich voort, vliëgend over vorstendommen die al trouw hebben moeten zweren aan de zegevierende legioenen van de autarch, en over andere die nog vrij zijn maar spoedig ook onder zijn juk zullen zuchten.

Voorbij de bergen, die met hun toppen de wolken raken en het zuiden van Eion scheiden van de rest van het continent, over de wouden zonder pad of spoor, bereikt u het groene land van de Vrije Koninkrijken in het noorden. Daar scheert u laag over velden en heuvels, u spoedt zich over de welvarende binnenlanden van het machtige Syan (dat ooit nog veel machtiger was), over uitgestrekte akkers en druk bereide wegen, over eeuwenoude familiestaten waarvan de stenen tot gruis verbrokkelen, en voort naar de gewesten die grenzen aan het grijze land voorbij de Schaduwgrens, de meest noordelijke streken waar nog mensen wonen.

Precies op de drempel van die verloren en niet-menselijke noordelijke gebieden, omgeven door de akkers en velden van Zuidermark, staat een hoog, oud kasteel dat uitkijkt over een uitgestrekte baai. Het is een geïsoleerde burcht, beschermd door water, waardig en terughoudend als een koningin die haar koninklijke echtgenoot heeft overleefd. Schitterende torens zijn haar kroon, haar rok wordt gevormd door de lappendeken van daken van de lagere gebouwen die haar omringen. Een smalle verhoogde weg – de verbinding tussen het kasteel en het vasteland – biedt de aanblik van een langgerekte bruidsstoet die uitwaaiert tot de stad die bij haar hoort, gelegen in de plooiën van de heuvels en op het vasteland langs de baai. Dit eeuwenoude bolwerk is tegenwoordig in sterfelijke handen, maar het ademt de sfeer uit van iets niet-menselijks, van iets wat deze stervelingen heeft leren kennen en zich zelfs verwaardigt hun beschutting te bieden, maar wat hen niet volledig in het hart heeft gesloten. Toch bezit deze grimmige plek, door velen Schaduwmark genoemd, een indrukwekkende schoonheid door zijn trotse verschijning: door de vlaggen, gerafeld in de wind, door de straten, zich badend in schachten stralend zonlicht. Maar hoewel deze heuvelige burcht de laatste stralende, uitnodigende aanblik vormt voordat u het land van stilte en mist zult betreden, en hoewel wat u op het punt staat te ervaren, hier ijzingwekkende gevolgen zal hebben, doet u Zuidermark op uw reis niet aan – nog niet. Vandaag wordt u naar elders geroepen.

Vandaag gaat u op zoek naar het spiegelbeeld van dit kasteel, ver weg in het door geesten en demonen beheerste noorden, de reusachtige burcht van de onsterfelijke Qar.

Even plotseling als was u een drempel over gestapt, betreedt u hun schemerlanden. Hoewel op slechts een korte rit van hier de middagzon Kasteel Zuidermark nog altijd doet baden in een stralende gloed, is al wat leeft aan deze kant van de onzichtbare barrière, gevormd door de Schaduwgrens, gedompeld in een eeuwigdurende, stille avond. De weiden bieden een duistere, ondoorgrondelijke aanblik, dauw glinstert op het gras. Meegevoerd op de wind ziet u wegen in de diepte, bleek als palingvles. Ze lijken een subtiel patroon te vormen, alsof een godheid een geheim dagboek heeft geschreven op het aangezicht van de mistige aarde. U vliegt over hoge, door stormen omkranste bergen en over wouden, uitgestrekt als koninkrijken. Stralende ogen glanzen in het duister onder de bomen, stemmen fluisteren in lege dalen en valleien.

Eindelijk komt uw bestemming in zicht, hoog opgericht, trots en

zuiver, op de kust van een wilde, duistere binnenzee. Kasteel Zuidermark leek in de ban van iets uit een andere wereld, maar de burcht die we hier naderen heeft nauwelijks meer iets van welke wereld dan ook: een opeenstapeling van duizenden en nog eens duizenden stenen – onyx op ijzerkiesel, obsidiaan op lei – in honderden tinten duisternis, en hoewel de torens beschikken over een wonderschone symmetrie, leidt deze bij gewone stervelingen tot onpasselijkheid en braakneigingen.

U zet koers naar de grond, u stijgt eindelijk af van uw rijdier, de wind, zodat u zich door de doolhof van vaak smalle gangen kunt spoeden. Maar wees verstandig en blijf in de breedste van de gangen, waar het licht het helderst schijnt, want het is dwaasheid om onbekommerd door Qul-na-Qar te zwerven, dit oudste van alle gebouwen, waarvan de stenen – zo zeggen sommigen – zoveel eonen geleden werden gedolven, dat de oceanen van de jonge aarde nog warm waren. Trouwens, u hebt geen tijd om te blijven dralen.

De in eeuwige schaduw levende Qar hebben een gezegde, dat ruw vertaald betekent: 'Zelfs het *Boek van Berouw* begint met een enkel woord.' Met andere woorden: zelfs de belangwekkendste zaken hebben een uniek en simpel begin, hoewel dat soms pas veel later kan worden beschreven – een eerste pennenstreek, een nietig zaad, een bijna geruisloos inademen voor de aanhef van een lied. Dat is de reden waarom u zich haast: de opeenvolging van gebeurtenissen, die in de dagen die komen gaan, niet alleen Schaduwmark op zijn grondvesten zullen doen schudden, maar de hele wereld tot in het diepste van zijn wortels zullen aantasten, begint hier en nu, en u zult daarvan getuige zijn.

In de diepste diepten van Qul-na-Qar bevindt zich een zaal. Sterker nog, Qul-na-Qar kent vele zalen, zo veel als er twijgen zijn aan een oude, bladerloze boom – sterker nog, zo veel als er twijgen zijn in een hele boomgaard van morsdode bomen – maar zelfs wie Qul-na-Qar alleen hebben gezien in de onrustige slaap van een slechte nacht, weten om welke zaal het hier gaat. Die zaal is uw bestemming. Kom mee! De tijd begint te dringen.

De reusachtige zaal is zo enorm, dat het een uur lopen is van de ene kant naar de andere. Althans, zo lijkt het. Hij wordt verlicht door vele fakkels, maar ook door andere, minder vertrouwde lichtbronnen die glanzes als vuurvliegen tussen de donkere dakspanten, gesneden tot een gelijkenis van hulsttwijgen en sleedoorntakken. Aan beide lange muren hangen ovale spiegels die zo dik onder het stof zitten, dat zelfs de doffe weerkaatsing van de fakkels en de flonkerende lichten verba-

zing wekt. Nog verbazingwekkender is het dat in het duistere, smerige glas vaag de contouren zichtbaar zijn van andere, donkerder vormen. Vormen die ook aanwezig zijn wanneer de zaal verlaten is.

Dat is nu niet het geval: de zaal is gevuld met gedaanten die zowel schitterend als angstaanjagend zijn. Wanneer u zich op ditzelfde moment zou terug haasten over de Schaduwgrens, naar een van de grote markten in de koninkrijken langs de zuidelijke kusten, en wanneer u daar de mens in al zijn verschijningsvormen zou zien, verzameld vanuit de hele wereld, dan nog zou u zich – ondanks alle verschillen in lengte, huidskleur, uiterlijk – verbazen over de uniformiteit, na het aanschouwen van de Qar, het Schemervolk, hier bijeen in zijn hoge, duistere zaal. Sommigen zijn verbijsterend mooi als jonge goden, lang en fraai van gestalte als de sierlijkste koningen en koninginnen bij de mensen. Sommigen zijn klein als muizen. Anderen zien eruit als figuren uit de nachtmerries van stervelingen, met vingers als klauwen, ogen als van een slang, bedekt met veren of schubben of een olieachtige vacht. Ze vullen de hele zaal, van muur tot muur, opgesteld volgens een ingewikkelde oerhiërarchie, honderden verschillende gedaanten die slechts hun grondige afkeer van de mens delen, en – op dit moment – een doodse, langgerekte stilte.

Aan het hoofd van de lange, met spiegels behangen ruimte zitten twee figuren op hoge stenen zetels. Beide vertonen gelijkenis met de mens, maar zijn zo onaards vervormd dat zelfs een blinde dronkaard ze niet voor stervelingen zou aanzien. Beide figuren zitten roerloos, maar een van hen is zo onbeweeglijk dat het maar moeilijk valt te geloven dat ze geen standbeeld is, gehouwen uit bleek marmer en even leven- en bloedeloos als de zetel waarop ze zit. Ze heeft haar ogen open, maar de uitdrukking daarin is leeg, als bij de geschilderde ogen van een pop. Het is alsof haar geest ver weg is gevlogen van haar ogenschijnlijk jeugdige, in het wit gehulde gestalte en de weg terug niet meer kan vinden. Haar handen liggen als dode vogels in haar schoot. Ze heeft in geen jaren bewogen. Slechts het nauwelijks merkbare rijzen en dalen van haar borst onder haar gewaad, onderbroken door tergend lange tussenpozen, verradt dat ze ademt.

Degene die naast haar zit, is twee handbreedten langer dan de meeste stervelingen, maar dat is dan ook het meest sterfelijke aan hem. Zijn bleke gezicht, dat ooit verbijsterend knap was, is met het verstrijken der jaren verouderd tot een hard, scherp masker, als de top van een door de wind gegeselde rots. Hij bezit nog altijd een soort gruwelijke schoon-

heid, even gevaarlijk misleidend als de grootsheid van een razende storm die over zee trekt. Van zijn ogen weet u met grote stelligheid dat ze helder en donker zijn als de hemel bij nacht en dat daarin een oneindige, kille wijsheid te lezen staat, maar ze gaan verborgen achter een lap die op zijn achterhoofd is vastgeknoopt en die voor het grootste deel verdwijnt in zijn lange haar, zilvergrijs als de maan.

Dit is Ynnir de Blinde Koning, en zijn blindheid behoort niet uitsluitend en alleen hem toe. Weinig sterfelijke ogen hebben hem gezien, en geen levende sterveling, man noch vrouw, heeft hem aanschouwd anders dan in een droom.

De heer van het Schemervolk heft zijn hand. Het was al stil in de zaal, maar de stilte wordt nu nog dieper. Ynnir fluistert, maar al wat leeft in de zaal, kan hem verstaan.

‘Breng het kind.’

Vier gedaanten die eruitzien als mannen, hun hoofd verborgen onder een kaproen, dragen de baar vanuit de schaduwen achter de twee identieke tronen naar voren en zetten hem aan de voeten van de koning. Op de baar ligt een kind, een jongen, en hij ziet eruit alsof hij sterfelijk is. Zijn fijne haar met de kleur van stro kleeft in vochtige krulletjes rond zijn slapende gezicht aan de huid. De koning buigt zich over hem heen, en het is alsof hij – ondanks zijn blindheid – naar het kind kijkt en de jonge gelaatstrekken in zijn geheugen wil prenten. Dan reikt hij in zijn grijze gewaad, ooit weelderig, maar inmiddels tot op de draad versleten en net zo stoffig als de spiegels langs de muren, en haalt een buideltje tevoorschijn, dichtgebonden met een zwart koord. Een simpel voorwerp waarin een sterveling een amulet of een bosje helende kruiden met zich zou kunnen meedragen. Met zijn lange vingers schuift Ynnir het koord zorgvuldig over het hoofd van de jongen. Dan stopt hij het buideltje onder het grove buis en legt het op de smalle borst van het kind. Ondertussen zingt de koning, en zijn stem klinkt als een slaperig gemompel. Alleen de laatste woorden zijn luid genoeg om ze te kunnen verstaan.

*‘... Bij ster en steen, het is volbracht
Dat steen noch ster de daad ontkracht.’*

Ynnir zwijgt geruime tijd voordat hij opnieuw zijn stem verheft, met een aarzeling die bijna menselijk zou kunnen zijn. Maar wanneer hij spreekt, klinken zijn woorden helder en zeker. ‘Neem hem mee.’ De

vier gedaanten tillen de draagbaar op. ‘Zorg dat niemand u ziet in de landen van de zon. Rijd als de wind en keer zo snel mogelijk terug.’

De leider buigt zijn hoofd onder de kaproen, één keer slechts, dan vertrekken de gedaanten met hun slapende last. De koning keert zich even naar de bleke vrouw die naast hem zit, bijna alsof hij verwacht dat ze haar lange stilzwijgen zal verbreken, maar ze verroert zich niet en spreekt geen woord. Dan keert de koning zich weer naar de zaal, naar de gretige ogen die hem aankijken, naar de duizend rusteloze gedaanten – en hij keert zich ook naar u, dromer. Niets wat door het Lot werd geweven, is onzichtbaar voor Ynnir.

‘Het is begonnen,’ zegt hij ten slotte, en eindelijk wordt de stilte in de zaal verbroken. Een aanzwellend gemompel vult de met spiegels behangen ruimte, een geroezemoes van stemmen dat steeds luider wordt tot het weerkaatst tegen de donkere dakbalken, gesneden als doornachtige takken. Terwijl het gezang en geroep zich verspreidt door de eindeloze gangen van Qul-na-Qar, valt moeilijk te zeggen of het onheilspellende tumult een triomflied of een treurzang is.

De blinde koning knikt langzaam. ‘Het is eindelijk begonnen.’

Herinner u dit, o dromer, wanneer u ziet wat zal volgen. Zoals de blinde koning al zei, vormt dit een begin. Wat hij niet heeft gezegd – maar het is wel de waarheid – is dat wat hier begint, het eind van de wereld inluidt.